

28 Σεπτεμβρίου 2013

«Έλα τώρα, διάβολε, άμα θέλεις να πολεμήσουμε!..»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)



Φωτό:Κώστα Μπαλάφα
-parratiritis.blogspot.gr

Μια συνομιλία με «ανώνυμο» Γέροντα Αθωνικής Πολιτείας για τους πειρασμούς, Την προσευχή και τον πνευματικό αγώνα των Αγιορειτών μοναχών

Ο ασκητής, είτε στην απαρήγορη αθωνική έρημο είτε σε κατάφυτη πλαγιά νότια των Καρυών, ακούει τους μυστικούς ψιθύρους της αθωνικής φύσεως. Κοιτάζοντας κι εμείς ολόγυρα, ζούμε τη φύση αυτή σαν «γοητεία» της Μ. Παρασκευής! Σε τούτη, μάλιστα, την πνευματική φρυκτωρία, τα ψηλά δένδρα μοιάζουν με αδιάλειπτες προσευχές! Όλα σιωπούν και συνάμα κραυγάζουν. Πόσο παραστατικός ο Ρίλκε: Άλλο δεν είναι παρά μια σιωπή, και ο σιωπημένος είναι ο Θεός! Όμως για ν' αντιληφθεί κανείς τη σιωπή της παρουσίας Του μέσα του, πρώτα να Τον έχει πρέπει. Μόνον αν μέσα στην ψυχή σου ζει, Τον βλέπεις και στα όντα γύρω σου.

Μονοπάτια, πολλά μονοπάτια σκιερά συνδέουν εδώ τα ταπεινά ασκητήρια με τους ουρανοδρόμους ενοίκους των, με τα εσώτερα και τα ξέφωτα των δασών. Χώνονται σ' αυτά τα βαθύσκια δάση και σαν ερπετά διασχίζουν θάλασσες από μυρσινιές και άλλους θάμνους που συχνά φράζουν τη δίοδο, σκορπώντας αρώματα και δροσιά! Αυτά ακολουθεί ο επισκέπτης για να συναντήσει ασκητές· ουρανίους τω όντι ανθρώπους μυστικούς, που χρησιμοποιούν σαν μοχλό -εφαλτήριο, ακριβέστερα· την άσκηση, για να φθάσουν και προοδευτικά ν' αναπτυχθούν στα στάδια της καθάρσεως, της ελλάμψεως και της ενώσεως, τα οποία υποδιαιρούνται σε περισσότερες βαθμίδες αναβάσεως· στο τέλος τους είναι η ένωση με τον Θεό. Τα σκαλοπάτια αυτά στη γλώσσα των νηπτικών Πατέρων είναι η καθάρη προσευχή, η θερμή της καρδιάς, η αγία ενέργεια, τα καρδιακά δάκρυα, η ειρήνη των λογισμών, η κάθαρση του νοός, η θεωρία των μυστηρίων, η ξένη έλλαμψις, ο φωτισμός της καρδιάς και η τελειότητα· «Γίνεσθε τέλειοι, ως ο Πατήρ ο ουράνιος τέλειός εστιν».

Κάθε ασκητήριο, εδώ στο Άγιον Όρος, είναι κι ένα φλεγόμενο θυσιαστήριο! Απέριττα πετροκάλυβα και βράχοι και βλάστησις οργιώδης γίνονται ένα σώμα και μέσα τους το ασίγαστο στόμα υμνεί, μία καρδιά δέεται και το σύνολο της ευλογημένης υπάρξεως θρηνεί για τη συγγένεια με τον άσωτο της παραβολής (ασφαλώς προ της επιστροφής, την οποία δυναμικά οριοθέτησε το «αναστάς πορεύσομαι»)!... Είναι αδύνατον να ζήσει άνθρωπος με τους σκληρούς όρους της ερήμου, αν καθ' ολοκληρίαν δεν ζει από τον Ουρανό... Καθετί χωριστά και όλα μαζί εδώ στην ερημική παλαίστρα μιλούν τόσο βαθιά στη σαστισμένη ψυχή... Ξεδιψούν τα φρυαγμένα πνευματικά χείλη... Το πνεύμα του χαροποιού πένθους -της χαρμολύπης του Χριστού· κατακλύζει τα πάντα.

Οι καλύβες των ησυχαστών του Άθωνος, όσες κι αν είναι, όπως κι αν είναι, όποιες κι αν είναι, όπου κι αν είναι, πόσο τίμιες στα μάτια Σου, Κύριε, ασφαλώς είναι!... Πόσο θα ευδοκεί εδώ το Πνεύμα Σου! Από φτωχικό καλύβι (σπήλαιο, στάβλο) δεν ανέτειλε η Βασιλεία των Ουρανών;

Εκφράζω την βαθυτάτην ευγνωμοσύνη μου, αγαπητές και αγαπητοί μου αναγνώσται της «δημοκρατίας», στον Θεό που με αξίωσε να συνομιλήσω και με αυτόν τον Γέροντα, ο οποίος με δέσμευσε να μην αναφέρω τ' όνομα και την περιοχή ασκήσεώς του. Τον συνήντησα στο ερημητήριό του. Γνώριζα ότι ο Γέροντας δεν «δίνει συνεντεύξεις», περιοριζόμενος στη φίλη του σιωπή και στη φίλη του ησυχία. Γι' αυτό θεωρώ μεγάλην ευλογία το ότι δέχθηκε και καταδέχθηκε να μου γνωστοποιήσει εμπειρίες και αναμνήσεις του από την αναστροφή του με τον άγιο Γέροντα Παΐσιον, αλλά και από άλλους συγχρόνους καθηγητάς της αθωνικής ερήμου.

Γαλήνιος άνθρωπος κι αυτός ο ασκητής, απολαμβάνει την κατά Θεόν ησυχία και βιαίνει συνεχώς ευλογίες ζηλευτές. Αλλιώς δεν εξηγείται η προσήνεια, το ήρεμο της μορφής και η μελιχιότητα της όλης παρουσίας.

Άνθρωπος βαθιάς αγάπης, διδαγμένης στην πράξη από τον όσιο Γέροντα Παΐσιον, ο οποίος «πάντας ανθρώπους ήθελε σωθήναι και εις επίγνωσιν αλήθειας ελθείν». Καταδεκτικός ο άγιος Γέροντας, καταδεκτικός κι εκείνος απέναντι στον επισκέπτη που ήλθε ν' αποθέσει πόνο, δάκρυα, προβλήματα, λογισμούς, σχέδια, οραματισμούς.

Απέριττο το καλύβι με δυο τρεις ξύλινους πάγκους στο υποτυπώδες αρχονταρίκι του, για να καθίσει το κουρασμένο σώμα του επισκέπτη και να βοηθηθεί, όμως να μείνει όρθιο και αγέρωχο το φρόνημα, η ψυχή.

- Γέροντα, ευλογείτε.

- Γέρων Αν.: Ο Κύριος, διά πρεσβειών της Κυρίας Θεοτόκου και πάντων των Αγίων.

- Μ.Μ.: Γέροντα, νιώθω μεγάλη συγκίνηση ευρισκόμενος ενώπιόν σας, καθώς αναλογίζομαι τη στενή σχέση που είχατε με τον όσιο Γέροντα Παΐσιο. Παρακαλώ να μας μεταφέρετε κάποια στοιχεία της κοινωνίας σας αυτής.

- Γέρων Αν.: Τα χρόνια κυλάνε γρήγορα, αγαπητέ κ. Μελινέ, και οι πραγματικοί καλόγεροι φεύγουν ο ένας μετά τον άλλον... Τα χαριτωμένα Γεροντάκια τα παίρνει ο Χριστός στη Βασιλεία Του να τ' αναπαύσει από τους φυσικούς κόπους κι εμείς μένουμε ορφανοί από πατέρες... Δεν βλέπει κανείς εύκολα πια παππούδες στο Όρος, για να μεταδώσουν στα... εγγονάκια τους τις εμπειρίες τους από τα

παλαίσματα και τις νίκες τους εναντίον των αοράτων εχθρών...

- Μ.Μ.: Σεις που γνωρίζετε πολύ καλά και τη γεωγραφική και την πνευματική πορεία του Γέροντος Παΐσιου, παρακαλώ να τις περιγράψετε.

- Γέρων Αν.: Από μικρό παιδί είχε πόθο να ζήσει ερημική ζωή. Μάλιστα πήγαινε καιασκίτευε έξω από την Κόνιτσα πάνω σε δένδρα! Ολη την ημέρα την περνούσε με θερμή προσευχή, τρώγοντας μόνον ένα κουλούρι! Οι γονείς του τον έφαχναν συνεχώς!

Όταν ήλθε στο Όρος, πήγε από υπακοή στην Εσφιγμένου, διότι του είπαν να πάει σε μοναστήρι και να μη γίνει ερημίτης εξαρχής. Ποθούσε όμως πάντοτε την ησυχία και σκεπτόταν να φύγει στην αθωνικήν έρημο. Κάποιος Γέροντας, όμως, τον συνεβούλευσε τότε να μην πάει ακόμη μόνος, αλλά να πάει σε ιδιόρρυθμο μοναστήρι για να ταπεινωθεί ακόμη περισσότερο μέσ' από τις δυσκολίες. Πήγε λοιπόν στη Φιλοθέου το 1956 κι έμεινε δύο χρόνια μέσα στην τελείαν υπακοήν.

Ο ηγούμενος της Φιλοθέου τού ζήτησε να πάει στην Κόνιτσα για ένα διάστημα να βοηθήσει, διότι δρούσαν την εποχήν εκείνην οι προτεστάντες εκεί. Ογδόντα οικογένειες προτεσταντών ήσαν! Ο Γέροντας προσευχήθηκε ζητώντας τη θεία ενίσχυση και τους άλλαξε όλους, επιστρέφοντάς τους στη φίλη Ορθοδοξία! Τον αγαπούσαν πάρα πολύ τον π. Παΐσιο και τον εσέβοντο. Από λαϊκό τον φώναζαν «καλόγερον». Ο λόγος του περνούσε. Δυστυχώς, όμως, η θεάρεστη δράση του προκάλεσε τον φθόνο ορισμένων· ο νοών νοείτω... Τότε έμεινε έξω από την Κόνιτσα, στη Μονή Στομίου, που τιμάται στο Γενέσιον της Θεοτόκου. Αξίζει να σας πω ότι στρατιώτην ων ο Γέροντας είχε υποσχεθεί στην Παναγία να μείνει εκεί στο μοναστήρι της τέσσερα χρόνια, αν τον φυλάξει και δεν σκοτωθεί στον πόλεμο.

Ήλθαν λοιπόν τα πράγματα έτσι κι έμεινε εκεί τέσσερα χρόνια, ακριβώς όπως είχε υποσχεθεί! Τότε πήγε και τον συνάντησε ο νυν αρχιεπίσκοπος Σιναίου Δαμιανός και τον παρεκάλεσε να πάει στο Σινά. Εκείνη την εποχή ήσαν δύσκολα τα πράγματα στην Κόνιτσα και ο Γέροντας μου έλεγε ότι έκανε προσευχή να βοηθήσει ο Θεός να βρεθεί μια λύση και τότε ακριβώς πήγε ο Σιναίου για λίγους μήνες και του είπε «αν θέλεις, έλα στο Σινά»! Την άλλη μέρα κιόλας έφυγε για το θεοβάδιστον Όρος, όπου έμεινε δύο χρόνια -λίγο έξω από το μοναστήρι· με πολύ σκληρή άσκηση, πολλές πειρασμικές επιθέσεις, αλλά και πολλές αντιλήψεις από την Παναγία.

Ο Γέροντας έζησε έξω, στο σπήλαιο των Οσιομαρτύρων Γαλακτίωνος και Επιστήμης. Τώρα το έχουνε διαμορφώσει περισσότερο. Είναι πιο «κατοικήσιμο», θα ελέγαμε. Τότε ήτο πολύ πιο ασκητικό. Εκεί ζούσε ο Γέρων Παΐσιος. Όταν πρωτοπήγε, υποσχέθηκε στον εαυτό του να μην κατέβει στο μοναστήρι, παρά μόνο

έπειτα από δεκαπέντε μέρες, για να λειτουργηθεί και να κοινωνήσει. Εκείνες τις δεκαπέντε μέρες -όπως μου έλεγε- του έκανε μεγάλο πόλεμο ο πειρασμός για να τον αναγκάσει να φύγει. Μου έλεγε χαρακτηριστικά: «Αισθανόμουν σαν να ήμουν πάνω στον σταυρό κρεμασμένος! Τόσο δύσκολα ήταν... Μετά τις δεκαπέντε μέρες που κατέβηκα Κυριακή στο μοναστήρι και λειτουργήθηκα καικοινωνήσα, αισθάνθηκα το Σώμα και το Αίμα του Χριστού σαν... γλυκό κρέας! Μετά -φεύγοντας από την εκκλησία- είχα πάρει τόση δύναμη, αισθανόμουν τόσο δυνατός, που έλεγα: Ελα τώρα, διάβולה, άμα θέλεις να πολεμήσουμε!...». Τόσο πολύ αισθάνθηκε ο Γέροντας τη χάρη του Θεού... Ο διάβολος κατά διαστήματα τον πολεμούσε, αλλά ο π. Παΐσιος είχε δύναμη, ήταν έμπειρος...

Πηγή: Δημοκρατία και Ορθοδοξία, Σάββατο 10 Αυγούστου 2013, σελ 24/02-25/03, Πείρα Αγιορειτών Πατέρων, Μανώλης Μελινός θεολόγος, συγγραφέας, διευθυντής Βιβλιοθήκης της Ι. Συνόδου,

manolismelinos.com